

מתי וייס – ייקה או אנטי ייקה

את מתי הכרתי בכנופייה. למעשה – מדויק יותר לומר שהכרתי את 'מתי ועדה' – אח ואחות, שהיו לא רק קרובים בגיל ובמשפחה – עם אחווה של ממש. לא תמיד מובן מאליו אצל אחים או בני משפחה...

שמוליק דיבר על 'ייקה או אנטי-ייקה'... כל כך נכון... מעבר להתחברות שלי ל'ייקיות' שבביטויים ובמנהגים שונים ובהעדפות קולינריות הכל כך מוכרים לי מהבית הייקי שלי – הייקיות התבטאה, לאורך עשרות שנים – בצניעות, בסוג של 'אנדר-סטייטמנט', בעשייה ובעזרה בלי רוח וצלצולים... כך היה בטיולים המטורפים שלנו, שבהם היתה העזרה, היד המושטת בדיוק בנקודה הנכונה (בעליות או בירידות, כולל השתלשלות בחבלים מעל צוקים), וכך היה גם בשנים הבאות: תמיד התעקשות לדאוג ולהביא אותי, שאינה נוהגת, עד לפתח הבית, חרף כל המחאות... יחד עם נילי אירוח לבבי וכלי 'דרמות' ברמת רזיאל – הדלקת נרות, פגישה בבית החדש... ה'בלי דרמות' – היה 'ייקי', אבל הפתיחות וחוסר הרשמיות – היו בהחלט 'אנטי-ייקיים'...

ההתמודדות עם האירועים הבריאותיים – זכור לי שכשיצאנו מהרצוג (בפעם הראשונה..) מתי (שכמובן התעקש להביא אותי הבייתה..) אמר לי, כמעט בסוג של 'אדישות': אצלנו במשפחה שבירת מפרק ירך – זה דבר שענברים אותו, אמי, בגיל מעל 90, עברה את זה וחזרה לעצמה... התפעלתי, עם כל הכאב, מהתמודדותו (שוב, עם נילי והבנים) עם תאונת הנפילה ותוצאותיה... שוב, המעשיות, העדר התמסכנות...

בעיניי גם הצניעות, חוסר התהדרות מוחלט בתארו ובהישגיו האקדמיים, ההתמסרות לגידול תרנגולות – בתנאי חופש הם חלק מה'ייקיות'... (זכורה לי שיחה ערה של מתי עם מכרה/קרובה שהגיעה בזמן ה'שבעה' של גיטי, לולנית גם היא – על סוגיות שונות של לולנות וניהול התרנגולות)

ייקיות – של נחישות, של החלטיות,

אבל בלי שום 'נוקשות' ייקית... הכנופייה הייתה מקום שבו אנשים רובם בעשור השלישי לחייהם, לקראת סופו, הרשו לעצמם בהנאה רבה להתפרק, להתפרע, להעז, לעשות 'שטויות' – 'ייקה' 'אמיתית' – לא היה שורד את העניין... היה נוטש בביקורתיות את החבורה המטורללת אחרי טיול אחד כזה... אני לא זוכרת האם מתי היה בין השואגים בשמחה כזמן דרדור סלעים בוואדיות של מדבר יהודה... אבל אני חושבת שהוא בהחלט השתתף... כמו כלנו.

מאז ימי הכנופיה (לפני כחמשים שנה) נמשך הקשר שלי עד היום בעיקר עם עדה, אבל אני עוקבת בהנאה ובהתפעלות אחרי המשפחה, משפחתה של עדה, בשמחות ובדברים פחות שמחים, נילי, האישה שאיתו לאורך כל השנים, הבנים ומשפחותיהם, הנכדות. שומעת מעדה על החוכמות של ארבעת הנכדות (ואנו מראות תמונות וסרטונים כשאני בנחיתות מספרית – נכדה אחת מול הארבע...) ושמחה על המעורבות הרבה ועל כך שמתי, למרות כל ההשלכות של התאונה, הוא חלק פעיל בעניין....

אז עם כל ההבנה שלי שהמצב הכללי של מתי – לא פשוט, הרי בגלל ה'אנדר-סטייטמנט' ההוא היה לי ברור שמתי ממשיך להיות פעיל, מעורב, בעל דעה, איכפתי, למרות כל הבעיות...

ואז, לפנות ערב של יום חם-כבשן – נחתה עליי הבשורה הלא-הגיונית, המקוממת...

נאמר: "חכל על דאבדין שאינן משתכחין" – גם משום ש'אינן שכיחים' וגם משום שהזכרונות הולכים איתנו הלאה...

ברגש השתתפות

מיכל רגב

